

SYV

Fotografier af Tina Enghoff

Interviews og efterord ved Uzma Ahmed Andresen

Med forord af Kirsten Thorup

Forlaget Vandkunsten

Smertegrænsen

Kirsten Thorup

Kirsten Thorup på en af sine fotografier

Der foregår noget uhyggeligt og gruopvækkende rundt om i det danske land. I Jylland, i Nordsjælland og Storkøbenhavn, på Fyn og Langeland. De anonyme kvinder på Tina Enghoffs fotografier, og de syv af dem, der har lagt stemmer til interviewteksterne, kunne være vores naboer i villakvarteret eller befinde sig lige på den anden side af væggen i naboeligheden, hvor de lever i en hverdag med konstante trusler om fysisk og psykisk vold, verbale ydmygelser, slag, spark og voldtægt. Vi ved de er der, men det er sjældent vi bliver mindet om deres eksistens. De lever derude bag horisonten, henvist til et skyggeliv i fortrængningens mørke. For det meste glemmer vi alt om dem og deres trængsler og lever med dem som sorte huller i bevidstheden.

De kvindeskæbner, der med denne skelsættende fotobog er blevet synlige i billeder og ord, er kun toppen af isbjerget. De repræsenterer et ukendt antal udenlandske kvinder, der bag tykke mure og låste døre lever under umenneskelige forhold. De er familiesammenført med deres ægtefæller og opholder sig fuldt lovligt i Danmark. Alligevel er de hverken omfattet af gældende retsgarantier eller elementære menneskerettigheder. Fælles for dem er, at de er kvinder og kommer fra ikke-vestlige lande, fra Mellemøsten, Østeuropa, Asien og Afrika. Og kombinationen kvinde/ikke-vestlig udsætter dem for dobbelt diskrimination i det danske samfundssystem.

Hvorfor bliver voldsforbryderne - det være sig de danske eller udenlandske ægtemænd - ikke retsforfulgt? Hvorfor bliver de ikke anholdt og eventuelt sigtet og straffet, når politiet har samlet deres forslåede og blodige ægtefælle op på gaden eller i opgangen og kørt hende til krisecentret eller på hospitalet? En af forklaringerne er, at det påhviler kvinderne at bevise volden (f. eks. med lægeerklæringer), skønt de ofte er mere eller mindre afskåret fra omverdenen og uden noget netværk af familie og venner. Desuden har de ingen eller kun et meget ringe danskkundskab og kender ikke til danske forhold, fordi den vedlige ægtemand ofte modarbejder, at de deltager i sprogkurser og lærer sig dansk. Og når politiet forholder sig passivt og undlader at gå aktivt ind i opklaringen af voldsforbrydelserne, og kvinderne ikke har andet end deres mærkede krop som bevis, går gerningsmændene fri.

Regeringen og oppositionen har i de sidste mange år overgået hinanden med krav om strengere straffe, der skal komme volden i samfundet til livs og pleje omsorg for voldsopfrene og befolkningens retsbevidsthed. Men den vold, der foregår inden for hjemmets fire vægge, i særdeleshed når kvinden er fra et ikke-vestligt land, tæller åbenbart

Kirsten Thorup på en af sine fotografier

ikke med. Når det drejer sig om familiesammenførte udenlandske kvinder, bliver omsorgen for voldsopfrene sat på stand-by. Her er noget at rette op på for de velmenende politikere, der ind imellem optræder i medierne med løfter om at ville arbejde for undertrykte indvandrerkvinders ligestilling.

Kvinderne, der står frem på fotografierne og mange flere med dem, lever dag ud og dag ind med brutal vold, der i sin systematik og konstans kan sammenlignes med tortur. Volden udøves rent korporligt af ægtemanden og i visse tilfælde også af hans familie. Men et flertal i Folketinget har givet volds mændene et redskab, der ifølge de interviewede kvinder benyttes flittigt som et trussels- og magtinstrument for at få dem til at makke ret, nemlig syvårsreglen for opnåelse af permanent opholdstilladelse. Sålænge kvinderne ikke har opnået permanent opholdstilladelse, bliver de som regel smidt ud af landet, hvis de vælger at forlade deres voldelige ægtemand. Ofte sendes de tilbage til en tilværelse som prostituerede, understødt af familien eller direkte truet på livet.

Disse mishandlede kvinder er underkastet en lovbefalet smertegrænse på syv år. Hvor går vores smertegrænse? Hvor længe kan vi leve med, at kvinder, der har lovligt ophold i Danmark, i årevis må leve under uværdige og fornedrende forhold? Skal vi som borgere i et demokrati finde os i, at familiesammenførte kvinder, der havner i voldelige ægteskaber, lever som retsløse pariaer? At de dumpes som affald i deres hjemland, når de ikke længere kan klare den daglige vold? Eller bliver kasseret af ægtemanden, der har fundet en ny ung kvinde fra et 3. verdens land og stort set risikofrit kan fortsætte sine voldelige overgreb?

En af de egenskaber, der gør os mennesker menneskelige, er indfølgelsevnen, evnen til at sætte os i andres sted og leve os ind i deres situation, glæde os eller lide og føle med vores medmennesker. Men bare at forestille sig det mareridt, de voldsramte kvinder hver især gennemlever, at forestille sig deres angst og smerte, er ubærligt. Lige så ubærlig forekommer den kynisme og menneskeforagt, som den danske udlændingelovgivning og dens forvaltning er udtryk for.

Hvor længe kan vi leve med, at det herskende flertal på Christiansborg undergraver vores demokrati og retssamfund, hvis fornemste opgave det er at beskytte det enkelte individ med en lovgivning, der lever op til menneskerettighedserklæringens §1: “Alle mennesker er født lige og lige i værdighed.”

SYV

Thailandsk kvinde, 37 år
Et barn
Familiesammenført 2005
Midlertidigt ophold
2010, bor med ny ægtemand

Libanesisk kvinde, 32 år
Ingen børn
Familiesammenført 2001
Udvist
2010, status uvis

Tyrkisk kvinde, 33 år
Tre børn
Ophold på turistvisum siden 1987
2010, udvist

